USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **L. P. N.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou, sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2022 č. j. OAM-353/ZA-ZA11-HA13-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. srpna 2022 č. j. 45 Az 5/2022-40,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v návětí žalovaný zastavil řízení o (první) opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť shledal, že je žádost nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Žalobce totiž svou opakovanou žádost stejně jako předchozí zdůvodnil zejména pobytem rodiny na území České republiky, přičemž jako nové okolnosti doplnil narození třetího dítěte, nabytí státního občanství rodinnými příslušníky a nabytí rodinného domu manželkou. Takové okolnosti však k meritornímu posouzení opakované žádosti nestačí. Žalovaný rovněž neshledal jako relevantní obavu z onemocnění covid-19 v souvislosti s tvrzením žalobce, že trpí cukrovkou. Problémy se zvýšenou hladinou cukru uvedl žalobce již v předchozím řízení, nicméně je neoznačil za důvod žádosti. Podle žalovaného se navíc nejedná o onemocnění, které by vyžadovalo posouzení z hlediska důvodů zvláštního zřetele hodných. Žalobce k tomu ani netvrdil závažný zásah do svého života v důsledku diabetu a nedoložil ani žádné lékařské zprávy. Jde-li o obavy žalobce související s jeho odsouzením v České republice za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, žalovaný konstatoval, že otázka hrozby stíhání ve Vietnamu i případného vysokého trestu (doživotí či trestu smrti) byla zkoumána v předchozím řízení. Tvrzení žalobce, že byl na možnost opětovného trestního stíhání

upozorněn kamarádem z Vietnamu přes sociální sítě po ukončení předchozího řízení, pro nové meritorní posouzení v tomto kontextu nestačí. Potenciální problémy související s povinností dostavovat se na probační službu naopak žalobce dříve neuvedl, ač mu v tom nic nebránilo. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že nové skutečnosti tvrzené žalobcem nezakládají důvod k věcnému posouzení žádosti.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návětí. Uvedl, že žalovaný řádně odůvodnil své závěry o tom, že nové skutečnosti tvrzené žalobcem nesplňovaly podmínky pro přípustnost žádosti dle § 11a zákona o azylu. Krajský soud dodal, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu, příp. humanitárního azylu, nebo doplňkové ochrany. Stěžovatel navíc byl v předchozím řízení z doplňkové ochrany vyloučen podle § 15a zákona o azylu a neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že důvod vyloučení již netrvá. Jde-li o přípustnost opakované žádosti založenou na důvodech hodných zvláštního zřetele dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, krajský soud konstatoval, že žalovaný nemusel výslovně uvést, že takové důvody neshledal, neboť se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce ve své žádost uvedl, a porovnal je s žádostí předchozí. Z rozhodnutí jako celku je tedy zřejmé, že žádné důvody hodné zvláštního zřetele neshledal.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku. Namítal, že okolnosti, které uváděl jako nové, nastaly až po skončení předchozího řízení, takže nebyly v předchozím řízení známé a nemohly být posuzovány. Související závěry krajského soudu, že informace stěžovatele od známého ohledně možného stíhání ve Vietnamu a jeho zdravotní problémy ve spojení s onemocněním covid-19 nezakládají důvod pro meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, označil stěžovatel za nepřezkoumatelné. Zároveň se měl žalovaný dle stěžovatele zabývat tím, zda v jeho případě existují důvody, které by mohly být pokládány za důvody hodné zvláštního zřetele, a opatřit si za účelem takového posouzení důkazní prostředky. Jelikož takové úvahy v rozhodnutí žalovaného chybí, je nepřezkoumatelné, což platí i pro rozsudek krajského soudu, který přístup žalovaného potvrdil. Nakonec stěžovatel uvedl, že shledává nepřezkoumatelnost i v tom, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali otázkou zásahu do práva na rodinný a soukromý život.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se velmi podrobně, jasně, srozumitelně a v souladu s právem vyjádřil ke všem žalobním bodům, přičemž žalovaný se s právním stanoviskem krajského soudu ztotožňuje. Žalovaný též odkázal na své rozhodnutí.

[5] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a částečně též rozhodnutí žalovaného. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že s daným kasačním důvodem je nutné zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost oddaluje vyřešení sporu s konečnou platností, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2013 č. j. 6 Ads 17/2013-25). Pro stručnost Nejvyšší správní soud dále pouze odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady tento kasační důvod naplňují (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. ledna 2008 č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. srpna 2008 č. j. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. února 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). V případě rozhodnutí správního orgánu je pak dle judikatury rozhodující, „aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníků a návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010 č. j. 1 As 92/2009-65). Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak rozhodnutí žalovaného, tak rozsudek krajského soudu požadavkům na přezkoumatelnost vymezeným v judikatuře dostály. Rozhodnutí i rozsudek totiž reagují na veškeré okolnosti uvedené stěžovatelem a vypořádávají se s jeho tvrzeními a se vším, co vyšlo v řízení najevo.

[8] Dále se kasační námitky týkají odůvodnění závěru o nepřípustnosti žádosti stěžovatele. K této otázce z judikatury plyne, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. března 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. října 2017 č. j. 9 Azs 185/2017-38). S ohledem na argumentaci stěžovatele důvody hodnými zvláštního zřetele jsou relevantní též závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. června 2019 č. j. 2 Azs 101/2019-74, že žalovaný nemusí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které byly zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl a mohly by být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, vzal v rámci řízení o opakované žádosti v úvahu v dimenzi skutkové (zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvod něco měnit na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, plyne z toho, že „implicitně shledal, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu.“

[9] Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že se při soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného řídil výše popsanou judikaturou. Důvody související s rodinným stavem stěžovatele a jeho obavou z nového trestního stíhání ve Vietnamu totiž byly posouzeny již v předchozím řízení, přičemž stěžovatelem nově uvedené dílčí okolnosti (narození dalšího dítěte, získání státního občanství rodinnými příslušníky, nabytí nemovitosti či informace od známého přes sociální sítě) k meritornímu hodnocení opakované žádosti nepostačovaly. Obavy související se zdravotním stavem stěžovatel jednak rovněž nadnesl již v minulé žádosti a jednak se nejedná o důvod zvláštního zřetele hodný. Krajský soud dále s odkazem na výše citovanou judikaturu konstatoval, že postup žalovaného ve vztahu § 11a odst. 4 zákona o azylu byl správný, neboť z provedeného posouzení žádosti stěžovatele a jejího porovnání s žádostí předchozí je zjevné, že neshledal důvody hodné zvláštního zřetele. Mohl tak učinit *implicite*, jak plyne z výše citované judikatury.

[10] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje odpovědi na otázky vznesené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ji proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, protože o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po provedení nezbytných procesních úkonů, doplnění kasační stížnosti a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2013 č. j. 6 Ads 42/2013-28 nebo rozsudek ze dne 4. dubna 2019 č. j. 1 Azs 45/2019-28).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (kromě již citovaného usnesení č. j. 9 As 83/2021-28 viz také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2021 č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu